

Que ve el llop

«A les portes que vingui el llop, cal l'establiment d'aliances sòlides amb tots aquells que volen canviar de règim»

A Itàlia el postfeixisme ha guanyat. Cal prendre'n nota, però és evident que a l'estat espanyol el franquisme mai ha deixat d'estar present en el nucli dur del règim: exèrcit, policia, justícia, alt funcionariat amb el rei al capdamunt. Per tant, intentar fer veure que només Vox representa el que significa la Meloni a Itàlia és un error. El discurs del PSOE i en bona part de Podemos es basa i es basarà, de cara al proper cicle electoral, en la cantarella "que ve el llop". Però aquest discurs no té credibilitat quan en termes socials s'ha estat incapaç de superar la política de bons d'ajut i rebaixes puntuals per una que s'atreveixi a intervenir els beneficis de l'oligarquia, quan es fa una semi reforma laboral, quan no s'aborda seriosament la manca d'habitatge social, quan el salari mínim, en alguns casos, està igualat als ajuts socials desincentivant el treball.

L'extrema dreta, des de la demagògia, pot presentar-se com antisistema on l'esquerra (Podem) no ha pogut ser-ho i el centredreta (PSOE) no ha volgut. Hi ha però, una cosa pitjor. No es pot estar alertant de la vinguda del llop, deixant-li ben esmolades les eines per aplicar polítiques autoritàries de vulneració dels drets humans i de les llibertats. El govern de PSC i En Comú Podem a Madrid -replicat a Barcelona- perd qualsevol credibilitat si no compleix amb els reiterats advertiments d'organismes internacionals sobre la degradació democràtica del marc legal, policial i jurídic espanyol i la urgència d'homologar el marc espanyol amb les democràcies qualificades d'Europa, com deien als seus compromisos electorals.

De fet, explícitament o implícita, els temes del debat de política general que ha començat a avui han anat per aquí: democràcia i justícia social. Els dos punts de la taula de negociació van del primer punt. L'agenda viable fa que, en primer lloc, s'hi posi la fi de la repressió a la dissidència política. I això passa pel codi penal i per la llei mordassa entre altres reformes democràtiques pendents. I aquesta agenda marca el 31 de desembre d'enguany com a data per comprovar si el PSC vol deixar intactes al PP-Vox totes les eines legals per perpetuar la repressió. Òbviament, en el marc d'un terreny de joc neutralitzat per les millores democràtiques és on es pot situar la proposta a l'Estat d'acord per a la claredat en relació amb un futur exercici del dret a decidir. Per ara, l'Estat ni tan sols ha fet arribar a la mesa cap proposta de res.

L'acord de claredat és mullar-se sobre en quines condicions l'estat i el seu govern estaria disposat a avalar una votació que reclama més d'un 80% de catalans a totes les enquestes. El que no s'hi val és a fer veure que es vol dialogar i no moure un dit, ans al contrari utilitzar la mateixa existència de la taula com una arma de desgast sobre l'independentisme dient que el disminueix; argument en el qual, curiosament o potser no, conflueix Sánchez amb alguns dirigents de Junts. Vaja, dues maneres de dinamitar la mesa.

Fins aquí el repte democràtic. El de la justícia social ha de començar recordant al Govern PSC-Comuns de Madrid que el sistemàtic dèficit en finançament i en inversions condemnen la societat catalana a una més gran injustícia social que la que pugui haver-hi en comunitats amb superàvit fiscal. L'estat de Rodalies n'és un exemple diari. I les estretors en àmbits claus de l'estat del benestar com salut, ensenyament o serveis socials. A Illa i el PSC, que en són els primers responsables, no els pot sortir gratis la seva manca d'influència o la seva nul·la voluntat d'influir a Madrid per tal de solucionar aquests aspectes que perjudiquen sobretot a la majoria dels seus mateixos votants.

Estem davant de l'inici d'un nou cicle que té les seves arrels en els fonaments de l'1 d'octubre que partien de la voluntat de votar compartida àmpliament per multitud d'entitats socials econòmiques i culturals. Sobre aquells fonaments vam accelerar en la celebració d'un referèndum i

---

l'assaig d'establir l'edifici d'una República; i aquest va fallar. Tornem doncs a la base sòlida que detecten totes les enquestes i plantegem des del màxim d'actors socials com vehiclem la nova confrontació democràtica amb l'estat, que al mateix temps tingui un ampli suport internacional. Per tal que la pròxima vegada no esdevingui un assaig més, sinó la construcció definitiva de l'emancipació. Hem entrat en un conflicte de posicions, no de moviments ràpids. En aquesta via totes les trinxeres són necessàries: preservar-les allà on hi ha possibilitats, minimitzar els impactes allà on encara estem retrocedint.

Un bon govern com el que tenim en general, cal preservar-lo i ser-li exigents per tal de recuperar el temps perdut durant massa anys dels anteriors: llengua i cultura, transició econòmica, modernització de l'administració, etc. A la trinxera jurídica hi ha molta feina per fer, a dins i a fora de l'Estat. I al front de Madrid en defensa de l'autogovern hi han de ser tots els grups, des de Junts a en Comú Podem passant pel PDECat, ERC i la CUP. Aquesta és la coordinació que en alguns grans temes caldria. I no pretendre una eliminació de la diversitat ideològica i programàtica a força de congelar una relació bilateral asimètrica.

Cal explorar les fissures del règim i és obvi que la monarquia n'és una de les principals. Només cal mirar les simpaties pels Borbons i es mostra com en la perifèria ibèrica de les nacions no castellanes són baixes. Així que, a les portes que vingui el llop, que el postfranquisme no només controli les principals institucions sinó que retorni al govern de Madrid, cal l'establiment d'aliances sòlides amb tots aquells que volen canviar de règim. De fet, no s'ha de ser gaire entès en història per recordar que les finestres d'oportunitat per proclamar la República catalana s'han produït sempre en moments de crisi profunda del règim espanyol.